

pastarice ovijajo vervice krog rok in velikrat tud še celó krog sebe. — Kaj je pač na tem nevarnega? bi utegnil kdo vprašati. Odgovor: Prav lahko bi se jim kaj tacega pripetilo, kar se je preteklo saboto nekemu kmetiču blizo nas. Prignal je še mlado junico k nekemu tukajšnjemu mesarju, imel jo je pa po imenovanu nevarni navadi na vervi, in verv krog svoje roke otvezeno. Na kraji, kjer Sora kake 3 sežnje globoko v zlo kamniti strugi šumlja, se mu junica splaši, skoči čez zid, in kmetiča, ki si v naglici in strahu vervi odvezati ni mogel, saboj na kamnito obrežje potegne. Sreča velika, da se obadva nista do dobrega pobila; kmet pa je toliko skupil, da gotovo ne bo živine več tako vodil.

Pa še drugo, veliko bolj žalostno dogodbo imam „Novicam“ priobčiti, ktere priča je bila naša okolica ravno imenovano saboto večer. Farna vas Bukovšica leži kake dvé uri odtod v sicer prav prijazni, pa samotni stranski dolinici, po kateri pelje pot iz Selske doline v Krajnsko okolico. V to vas pride v saboto večer krog 11. ure 6 ošemljenih potepúhov in poterakajo na vrata nekega mлина, ki stoji blizo farne cerkvice. Mlinar — v narboljših letih, neoženjen, sploh spoštovan in dobro obražtan človek, jim v mislih, da je morebiti še kdo v mlin prinesel, radovoljno odpre. Vsi stopijo v mlin, vrata se zaprejo, kaj pa se je zdaj notri godilo, to je zakrivala nočna tmina, — in ako bi bil tudi kdo vidil, branilo bi se gotovo vsako pero, strahovito dogodbo popisati. — Dekla mlinarjeva, ki je pod streho v svoji izbici ležala, je sicer slišala terkanje, in da so se vrata odperle, potem pa ni nič več čula, dokler nekdo vés ošemljen tudi v njeno izbico ne plane, ji nož na persi nastavi in ji zažuga, da jo bo, ako le besedico čerhne, koj prebodel. Potem pride še drugih 5, tirja denarje od nje, in ker taji, da jih nič nima, ji pokrov skrinje s sekirami razcepijo, in stikujejo samo po denarjih. Ker pa nič našli niso, jo dalje ne nadlegvajo, ampak zapusté urno izbico in mlin. Vsa preplašena zdaj dekla vstane, hití v spodnjo izbo, pa kaj najde tú? Mlinar je ležal sred izbe, roke na herbtu zvezane, tudi noge terdno zatrenčane, pa vendar je le molčal — bil je mertev! — Imel je le majhno rano na sencu, rudeči žulj krog vratú pa je naznanoval strahovito in žalostno smert zadušénja z vervjo. Šla je sicer dekla koj ljudi klicat, al nečloveki so bili odnesli že varno peté. Pridno jih iščejo žandarji (slišal sem ravno, da so jim že na sledu). — Bog daj, da bi jih le kmalo dobili. Ljudje se tega tudi zlo nadjajo, ker pravijo, da Bog tacega hudodelstva gotovo ne bo prikritega pustil. Za vislice so pač taki trinogi zreli, kakor hruška v pozni jeseni na drevesu.

Vém, da ta žalostna dogodba ne služi moji domovini v nobeno čast, pa nisem se zamogel zderžati, zapisati jo in sicer edino le zato in iz tega namena, da naj bi se, poposebno v samotah stanujoči ljudje varovali in pazili, komu da ponoči odpirajo. Ni še mnogo let tega, kar je blizo Krajna neko noč tudi na enako vižo dober in gostoljuben kmetič tolovajem z lastno roko hišne vrata odperl, in kmalo potem zdihnil svojo dušo pod njih neusmiljenimi rokami.

Bog nas varuj v prihodnje takih žalostink!

J. Levičnik.

Iz Ljubljane. Veliko gospodov na deželi me je večkrat popraševalo, če bo že skoraj prvi del „hymnov in antifonov“ slavnega gosp. Rihar-ja na svitlo dan; ali ker je bilo pisanje zlo težavno in mnogo poprav potrebnih, jim nisem mogel določno odgovoriti — zdaj jim pa za gotovo morem naznaniti, da je že dogotovljen. — Napravljen je sostavno za možki in ženski čveterospev in tudi razstavno za možki in ženski glas skup, zraven so pridjani posamezni glasovi, kar bo tudi gotovo vsim gospodom všeč. Prodajali se bodo le vsi deli skupaj in sicer po 2 fl. Kar se lepote viž vtiče, mi ni potreba popisovati, ker slehernemu je znana izverstnost sl. gospoda, in kar se je iz njegove godbine žile izcimilo, je zmiraj slovelo in bo njegov spomin v pozne

pozne čase ohranilo, zatorej od tega molčim in le povabim vse gospode, kateri so se že naročili in druge vse, kateri se še niso, da sežejo po lepih sostavah. L. H...

Iz Ljubljane. 18. t. m. so prišle perve češnje iz Vipave v Ljubljano.

Novičar iz raznih krajev.

Nj. c. k. Veličastvi, Cesar in Cesarica, sta, kakor je poslednji novičar omenil, odhod iz Buda-Pešta zavoljo oboljenja princesnje Gisele za 10 dni odložila. Zavoljo tega so se poslanci iz serbske vojvodine in Temeškega banata z ondašnjem deželnom poglavarjem, fml. grofom Coronini-tom iz Segedina, kjer so Cesarja in Cesarico 14. t. m. pričakovali, odtod v Budo-Pešt podali, presvitlemu Gospodu in Gospej svojo vdanost in zvestost skazat. — Cesarjevi hčerki Giseli je odleglo; pa tudi prva hčerka, Zofija, je nekoliko zboléla. Zobčki jima nagajajo. — Serbski knez je poslal dva gospoda 16. t. m. v Budo se Nj. Veličanstvoma poklonit. Z enakom namenom je prišel belogradski paša v imenu turškega cesarja. — V petek, 15. t. m. je Nj. c. k. visokost, nadvojvoda Franc Korl premije za kmetijsko-gojzdnarstvene razstavke slovesno razdelil. Bilo je o tej priložnosti 42 zlatih, 108 velic in 150 malih srebrnih, 133 velic in 87 malih bronastih medalj al koj na mestu razdeljenih, ali pa bodo pozneje tistim poslani, kateri so bili tajistih vredni spoznani. — Dunajska mestna gosposka je nov način vpeljala, po katerem se goveja živina beržeje vsmertuje. Tudi se živini, preden jo v mesnico ženejo, nekako oči zavežejo, ker je skušnja pokazala, da se začne živinče, krí viditi, na celim životu tresti in jo je težko v mesnico spraviti. Znano je, da je meso živine, ktera urno pogine, boljšega okusa. — Iz Dunaja je neki kontrolor bankne dnarnice pobegnil, ki je 350 do 360 tavžent gld. sčasoma skrivaj na svojo stran spravil. 15. t. m. so ga blizo Dunaja dobili. Pravijo, da je strastno v loterijo stavil in tej strasti svoje poštenje in svojo srečo žertvoval! — Avstrijski romarji v sveto deželo so imeli nesrečo, vernivši se iz Jeruzalema, na poti med tem mestom in mestom Bejrut Beduincom v roke priti. S težkimi dnarji so se mogli odkupiti in so prišli srečno v Bejrut. Te dni pridejo v Terst. — Bavarski kralj pride te dni v Pariz in slišati je, da si bo o svojem bivanji ondi prizadeval, razpor med neapolitanskem kraljem in francozko in angležko vlado poravnati. — Iz Kitajskega cesarstva še nič posebnega ni slišati. Nekaj angležkih vojakov in parobrodov je že prišlo v ondašnje kraje. Brati je zdaj, da bodo tudi Rusi eno fregato in eno korveto v kitajsko pomorje poslali s posebnim poslancom do cesarja nebeškega kraljestva. — Danilo, knez Černogorcov, je prišel 5. t. m. domú. V Kotoru, kjer se ni skoraj nič vstavil, ga je čakala množica Černogorcov, ktere je z besedami sprejél: „Ne pečam se za Rusijo, tudi ne za Avstrijo ali Francijo, pa tudi ne za Turčijo. Od nikogar nič ne potrebujem. Vtegnil nisem, sicer bi bil vse opravil, kar mi je serce želélo!“ Danilo ima namen, za leto 1857 še enkrat toliko davkov poborati, kakor doslej. — Slišati je, da sta se avstrijski minister grof Buol in angležki lord Clarendon v načrtu zastran uravnanja podonavskih knežij zedinila, kateri ima namen, njim hasni po mogočosti zavarovati, ktere bi jim politično strinjenje dati vtegnilo. Namen tega načerta je, obe knežijama popolno enako vojaško, pravno, poštno in colno upravo dati. Ni dvomiti, da bo turška vlada temu načrtu svojo dovoljenje dala. — Veliki knez Konstantin se je 15. t. m. pri francozkem cesarju poslavil in je v mesto Bordó odrinil, od kodar bo obmorske mesta pregledavši šel angležko kraljico v London, poglavitno angležko mesto, obiskat.